

Waterpolo: Mijn sport

Waterpolo is altijd mijn sport geweest. Als kind van een jaar of 9 heb ik ooit nog eens een tijdje gekorfbald. Bij OSCR in Rotterdam. Openlucht Spel Club Rotterdam. We speelden op de Nenijto en de club bestaat nu niet meer. Maar toen ik met mijn 10de op zwemles ging, had ik het gauw bekeken. Het water in en mijn moeder zegde het korfbal voor mij op.

Die zwemles had ik tegelijkertijd met een nicht, drie neven en mijn broertje. Op die club hadden wij toen een grote naam. Een jaar later was alleen ik nog over. De rest had het snel gezien.

Waterpolo spelen mocht toen pas vanaf je 16de. Tegenwoordig speelt de jongste jeugd het ook al. Vanaf 6 jaar. En dan ook nog op een manier die ik nu ook wel zie zitten. In de breedte van het bad en gemengd.

Zes jaar, je kan het je bijna niet voorstellen. Ze noemen het dan ook minipolo.

Overigens heb ik ook wel eens gemengd gespeeld. Op een vriendschappelijk toernooi. Daar waren twee damesploegen en ze hadden alle twee geen keeper. Ik heb toen bij een van hen gekeept. Ik kreeg ze daar net zoveel om mijn oren als bij de heren. Die anderen hadden een dame en die schoot

de doellatten er bijna uit.

Toen ik de bal een keertje had gehouden werd ik door een van die dames aangevallen en ik zwom richting kant, met de bal voor me uit. Ik kan dan zo'n speler wel achter me houden en de bal afgeven aan een medespeler. Geen probleem. Maar deze dame zwom finaal over me heen. Ik wacht dan wel op een fluitje van de scheidsrechter. Dat bleef nogal lang uit. Later hoorde ik van de jongens dat de scheids had gezegd: "Ik wacht even met fluiten, dat zal die wel lekker vinden."

Ik schreef zojuist dat ik keepte, maar dat heb ik niet zo lang gedaan. Ik ben mijn hele carrière midachter geweest. Tegen een Kroatische moest ik dat eens in het Engels uitleggen en toen was het centerback. Klonk een stuk stoerder.

Misschien moet ik eerst uitleggen hoe het spelletje gespeeld wordt. Vroeger, in mijn tijd was het spel statischer dan tegenwoordig. Een keeper. Een midvoor die vast op twee meter vanaf het vijandiger doel ging liggen, links en rechts twee man die meer op en neer zwommen. Ze werden dan ook de linksvoor, rechtsvoor, linksachter en rechtsachter genoemd. En uiteindelijk de midachter die de midvoor van de tegenpartij van scoren af moet zien te houden. Mijn baantje dus. Ook wel genoemd de man met de vuile truckjes.

Vuile truckjes? Klopt dat? Ja en nee. Het is maar net wat je er onder verstaat. Veel overtredingen? Ja zeker. Gemeen zijn of pijnlijke dingen toebrengen? Nooit. Zak knijpen? Fabeltje.

Het gemeenste wat ik ooit gedaan heb, was waarschijnlijk als keeper. Een tegenstander kwam alleen op mijn doel af. Hij was ontsnapt aan mijn verdedigers. En als een speler alleen op je doel afkomt ben je, als keeper, nagenoeg kansloos. Toen hij een meter of drie van mijn doel was, brulde ik: "Faalangst. Denk aan je faalangst." Hij schoot hard. Wat heet hard? Ik hoorde de doellat boven me kraken. De bal ketste terug, recht in zijn gezicht en hij weerde hem met twee handen af. Alleen de keeper mag de bal met twee handen aanraken, een veldspeler niet. De scheidsrechter flipte, vrije bal voor mij. Na afloop zag ik de ploeg al aangekleed in de hal staan en kon het niet laten, ging naar ze toe en vroeg: "Wie is die man met faalangst?" De hele ploeg draaide zich naar hem toe, wees naar hem en ze riepen: "Hij."

Niet dat ik nou spijt van had, maar dit is waarschijnlijk het gemeenste dat ik ooit gedaan heb.

Een ander truckje dat ook wel uitgehaald wordt, is de tegenstander over de 2-meterlijn drukken. Voor de achterlijn loopt namelijk een denkbeeldige lijn op twee meter van de achterlijn. Daar mag een aanvaller niet overheen, behalve met de bal tussen hem en de achterlijn. Als er nu een bal naar die speler onderweg is, dan probeer je hem over die 2-meterlijn te drukken. Als de scheids het ziet dat hij daar ligt, fluit hij af. Vrije bal voor mij. Als de speler gescoord heeft, goal afgekeurd. Vrije bal voor de keeper. Als de scheids ziet dat ik hem daar indruk? Waarschijnlijk er uit gestuurd worden en een strafbal (Penalty) op vier meter. (tegenwoordig op vijf meter) Overigens nog nooit betrap door de scheids.

De scheids

De scheidsrechter is net als bij iedere sport op ons niveau een amateur die dit als hobby of liefhebberij doet. En natuurlijk zijn er goeie en slechte. Maar echte problemen zijn er nagenoeg nooit. Praten met de scheids doe je bijna nooit. Ik zelf zag daar de noodzaak niet van in. Ik ben er zat keren voor niets uitgestuurd, maar heel veel vaker niet uitgestuurd, terwijl dat eigenlijk wel had gemoeten als de scheids alles gezien had.

Ik geloof dat ik maar eenmaal tegen een scheidsrechter wat gezegd heb na afloop van de wedstrijd.

We stonden al onder de douche, toen de scheids zich ook kwam douchen. We hadden met 10 – 0 verloren en het was zeer zeker de schuld van de scheidsrechter. In die tijd had de scheidsrechter nog een stokje met twee vlaggetjes er aan. Een zwart en de andere wit om aan te wijzen welke ploeg de vrije bal kreeg. In deze wedstrijd leek het wel of het ene vlaggetje (het onze) er af was. Wellicht hadden we toch wel verloren, maar nooit met zo'n uitslag. Ik zei toen wat tegen de beste man en hij zuchtte: "Het was ook mijn derde wedstrijd achter elkaar." Ja, dan neem ik ook maar aan dat hij zijn best gedaan heeft.

Ik heb maar twee maal meegemaakt dat er iets was met de scheidsrechter. Eenmaal in Het Zwarte Plasje in Hillegersberg (een dure wijk in Rotterdam) Daar speelde HSV. De scheidsrechter maakte een beslissing en daar was een speler van HSV het niet mee eens. Luidkeels brulde hij: "k...nknop." De scheids gaf hem nog een kans en vroeg: "Wat zegt u." De HSV'er meende het te moeten herhalen en heeft daarna een half jaar niet gespeeld. Viel me nog mee voor hem.

Het andere geval was ook met een speler van de tegenpartij, RZ&PC. Mijn oude club. Daar was ook een speler het niet met de beslissing van de scheidsrechter eens. Hij was er uit gestuurd, klom op de kant, liep achter de scheids om en gaf hem een zet. De plomp in. Zal ook wel een tijd niet gespeeld hebben.

Net als met rugby, praten met de scheids doe je niet. Bij rugby is het verboden, bij waterpolo niet, maar je doet het zelden.

Ik heb ooit een rugbyscheidsrechter horen zeggen tegen twee speler die tegen hem praatten: "Gentlemen, it is no soccer." Vond ik mooi.

Overtredingen? Ellenbogen.

Ja hoor. Bijna constant. Bijvoorbeeld: Ik lig achter de midvoor van de tegenpartij. De bal komt met een grote boog naar hem toe en kan in zijn hand terecht komen op ongeveer een halve meter hoogte. Ik heb dan meestal onder water de ellenbogen van mijn tegenstander vast. Knappe jonge als hij een bal kan spelen en die bal komt nu met een boog perfect in de handen van mijn keeper terecht.

Ik ben nooit een hele snelle zwemmer geweest. Kon bijna niemand bijhouden. Als ik samen met een tegenstander opzwem, kan ik hem natuurlijk niet laten gaan. U moet het nu even voor u zien. Als hij links van mij zwemt dan zal ik met mijn linkerarm de normale borstcrawlslag uitvoeren. Maar met mijn rechterarm ga ik onder mezelf door naar zijn schouder en trek hem terug en zo tot waar we moesten zijn. Ik heb dan meestal ook nog het voordeel van het eerst arriveren. Nog nooit door de scheids betrappt.

Ook een leuk geintje is ook als ik twee tegenstanders dicht bij me heb liggen. Er ligt op dat moment dus een man van mij vrij. Ik hou dan rustig van alle twee een pols vast. Knappe jongens als er een weg komt. Uiteindelijk was het een tactische fout van hun.

Ooit heb ik ook een tegenstander ondergeduwd omdat er twee bij mij lagen. Natuurlijk een blunder van hen. Om te voorkomen dat hij weer snel aan het spel deel kon nemen, ben ik maar even op hem gaan staan. Dat zwembad was niet zo erg diep.

Ik weet dat veel mensen, die zelf niet zo heel goed kunnen zwemmen, dat laatste afgrijselijk vinden en daarom een hekel aan waterpolo hebben. Maar, geloof me, waterpoloërs zien hier de humor van

in en zouden hier helemaal niet van onder de indruk zijn. Het slachtoffer zelf trouwens ook niet. Overigens weeg je bijna niets als je tot je nek onder water zit.

Straffen

Ja, af en toe ben ik ook wel eens gestraft met een uitsluiting. Dan moet je het water uit en tenzij je het bont gemaakt hebt, mag je weer terug. Dat is na een bepaalde tijd. Vroeger na een minuut, later 30 seconden of als er een doelpunt valt. Voor welke ploeg, doet er niet toe.

Als je in een wedstrijd er driemaal uitgestuurd bent, mag je niet meer terug. Dat laatste is mij een keertje overkomen. Maar daar zat echter iets meer achter. We hadden bij een wedstrijd een bepaalde scheidsrechter. Geen probleem. Een week later had ik die zelfde man als midvoor voor mijn neus liggen. Toen ik een overtreding maakte en de scheidsrechter die niet bestrafte, had hij luidkeels commentaar tegen de scheids. Ik zei: "Ja, een waardeloze scheidsrechter. Hadden wij verleden week ook." Weer een week later, hadden wij hem weer als scheidsrechter. En toen was ik de klos. Maar ik moet er bij zeggen, dat toen de man van de papieren hem een seintje gaf dat het de derde keer was, hij het liet vervallen. Eind goed, al goed.

Andere straffen zijn een vrije bal. Tegenwoordig, als je buiten de vijf meter ligt, mag je rechtstreeks op het doel schieten.

Doelworp, zeg maar een penalty. Wel aan bepaalde regels onderworpen. Dreigen met een schot mag niet. Alles moet in een vloeiende beweging zijn.

verwondingen

Ach, meestal niets bijzonders. Nog nooit een ambulance bij het zwembad gezien. Aan het begin schreef ik al van vijf verwondingen in meer dan vijftig jaar gezien. Wel de nodige krabbels over het hele lijf, een enkel keertje een blauw oog. Wel vaak tanden door mijn lip, maar dat is de volgende dag over. De keer dat ik mijn wenkbrauw scheurde was bij een gewone competitie wedstrijd. Toevallig zaten mijn vrouw en de kinderen ook op de tribune. Ik had de midvoor van de tegenpartij in mijn zak. Geen kans had hij. Dus kwam er een andere midvoor bij me liggen. Hetzelfde verhaal. Geen schijn van kans had hij. Weer een andere midvoor en toen hij merkte dat hij ook niet kon scoren, haalde hij uit en liet een elleboog op mijn wenkbrauw terecht komen. Met een bloedende wond mag je niet spelen. Een brul naar de scheids, het spel werd stil gelegd en ik kon er uit. Misschien een beetje vreemd, maar ik kon er niet kwaad om worden. Eigenlijk was ik een beetje groos op me zelf. Dat de tegenstander dit moest doen om iets te bereiken.

Op de tribune zei mijn vrouw tegen de kinderen: "Ojee, je vader heeft iets."

Grappig was bovendien dat bij de sporthal naast het zwembad een majorettetoernooi gaande was. Ik moest in mijn zwembroek en een cappy op mijn bloedende oogwond naar de EHBO. Onvoorstelbaar hoeveel van die meisjes flauw vallen tijdens zo'n toernooi en toen ik daar gehavend binnen kwam, met een bebloede kop, gingen er bijna weer een paar. Uiteindelijk moest ik naar een huisarts daar vlakbij en voor 25 gulden naaide hij het dicht. De volgende dag had ik een pracht van een blauw oog. Twee weken mee rondgelopen. Daarna een bloemstuk van de jongens.

Die krabbels waar ik het net over had, heb je al snel. Je huid is nat en dan gaat dat al snel een beetje mis. Ik heb spelers in de kleedkamer wel horen zeggen: "Jezus, moet je kijken wat een krabbel. Bijna een halve meter." Waarop een tegenstander geschrokken zegt: "Ja, sorry, dat was ik." Prima, niemand

boos.

Ik heb Maarten van Rossum wel eens horen zeggen dat waterpolo een hele gemene sport is, want die lui laten hun nagels erg lang groeien om elkaar goed open te kunnen halen. Nou luister ik graag naar Maarten, want meestal weet hij goed waar hij het over heeft. Meestal ja, maar dit keer niet. Voor de wedstrijd heb je nagelcontrole en als ze te lang zijn, mag je niet spelen. Die Maarten kan me nog meer vertellen.

Blessures

Nagenoeg nooit in het water, maar er zijn er natuurlijk wel blessures mogelijk. Een nogal eens voorkomende blessure is verrekking van de spieren in de schouder. Vooral schutters die erg hard kunnen schieten, krijgen daar nogal eens last van. Logisch, want de spieren aan voor- en achterkant van de schouder worden ongelijk belast. Om de blessure te voorkomen zijn er bepaalde oefeningen die de schutter uit kan voeren.

Een ander blessure die bijna een kwart van de spelers heeft is niet specifiek waterpolo gebonden. Door het zwemmen in koud water ontstaat een chronische periotprikkeling met als gevolg wildgroei van bot in de buitenste gehoorgang. Ofwel Exostose externa. Ook wel genoemd een bobbeltje in je oor. De meeste spelers weten het niet eens.

Diverse spelers, die ik ken, kwamen voor iets heel anders bij de KNO-arts en toen die in het oor keek zei de arts: "Ah, een zwemmer."

"Ziet u dat in mijn oor dokter?"

"Ja mijnheer."

Het is uiterst zeldzaam dat iemand er ooit last van krijgt, maar het kan wel zo zijn dat er daardoor een ontsteking ontstaat. Een operatie is dan nodig. Dit gebeurt dan van achter het oor en het schijnt een vrij bloederige toestand te zijn.

Misschien dat je zwemmerseczeem ook op dat lijstje kan zetten. Bij mijn oude ploeg hadden alle jongens het. Tegenwoordig zijn er zulke goede zalfjes dat het geen probleem meer is.

Keepers

Een aparte categorie spelers zijn de keepers. Niet alleen bij waterpolo, maar bij alle sporten. Dit schrijven begon ik met een stukje dat ik ooit schreef voor een clubblad. In dat zelfde blad stond ook een stukje over keepers. Onderstaand dit stukje. Eerlijk gezegd zit er wel veel plagiaat tussen.

De waterpolokeeper

Held en schlemiel in één

Er zijn nagenoeg geen jeugdigen die, als ze voor het eerst naar een sportclub gaan, denken: "Ik word keeper." Nu zijn er ook maar vijf sporten waar ze keepers hebben. Voetbal (Zaal- en strandvoetbal vallen in de zelfde categorie) hockey, ijshockey (dat zijn wel degelijk twee heel verschillende sporten) handbal en waterpolo.

Om keeper te worden in een van deze sporten moet je aan bepaalde voorwaarden voldoen. Zo is het

een beetje masochistisch zijn, heel belangrijk. Zonder dat word je bijvoorbeeld nooit handbalkeeper. Gemiddeld laten die gasten er een stuk of 25 tot 30 door in één wedstrijd. En de ballen die die keeper gehouden heeft, heeft hij dan meestal gehouden met een plek waarmee hij die bal liever niet gehouden zou hebben.

Wanneer wordt je dan wel waterpolokeeper? Wel, ook bij waterpolo zijn er een paar eisen waaraan een keeper moet voldoen. Twee heel belangrijke eisen zijn: Niet zo'n heel goed kunnen zwemmen en een prettige persoonlijkheid hebben.

Als je namelijk niet zo'n beste zwemmer bent, willen ze je niet in het team. Als je daarbij een prettig mens bent, willen ze je ook niet wegsturen. Dus stop je zelf met waterpolo of wordt keeper.

Wie voor dat laatste kiest, merkt dan ineens dat hij ook wat kan, hij wordt iemand.

Nu is een keeper een bijzonder iemand. In alle vijf de sporten zijn er dingen die hij wel en een veldspeler niet mag. Bij voetbal mag hij hands maken, bij hockey tegen de bal schoppen, bij ijshockey mag hij op de bal gaan liggen en bij onze sport mag hij de bal met twee handen tegelijkertijd aanraken.

Bovendien moet hij bestand zijn tegen (vaak) kritiek te krijgen. Als het team verliest, ligt dat uiteraard maar aan twee personen, de scheidsrechter en de keeper. Als het team wint, is dat te danken aan de man die het laatste doelpunt heeft gescoord. Een goede keeper is immuun voor commentaar en ook dat is een eigenschap die een goede keeper heeft.

Een keeper krijgt alleen maar complimenten als hij een strafworp houdt. Zelfs me de lulligst genomen strafworp op uiterst pijnlijke wijze met het puntje van zijn neus houdt, is hij de held. Alle speler roemen hem in alle toonaarden, maar meestal met de toevoeging dat het jammer is dat hij dat laatste gemakkelijke balletje doorgelaten heeft en dat ze daarmee toch nog verloren hebben.

Het is een geheim onder waterpolokeepers dat ze stiekem hopen op strafworpen. Hoe meer hoe liever. Als hij er eentje doorlaat, zegt niemand wat, want een goed genomen strafworp is nu eenmaal onhoudbaar. Maar als hij er eentje houdt, is hij de held. En eerlijk gezegd, vindt hij dat zelf dan ook.

Vaak houden waterpolokeepers wel van in het water liggen, maar hebben een hekel aan (hard)zwemmen. Als de bal tussen de midachter en de keeper valt, zal de laatste bij voorkeur wachten tot de midachter hem ophaalt. Als het niet anders kan, doet het (zuchtend) zelf wel.

Een paar alinea's hierboven schreef ik dat een keeper een aardige persoonlijkheid moet hebben. Maar aan de andere kant moet hij naar de tegenstander toe ook de uitstraling hebben van: "Blijf uit mijn hok, heb niet het gore lef om zelfs maar te overwegen een bal deze kant uit te schieten, kijk voor je, durf eens een doelpunt te maken, ik bijt je je strot af, ga naar je moeder." En die uitstraling (een woeste baard helpt enorm) is moeilijk te verenigen met het hebben van een prettige persoonlijkheid. Die combinatie van twee verschillende uitstralingen is een heel bijzondere eigenschap die een waterpolokeeper moet hebben.

Omdat een keeper ander dingen mag (en soms moet) dan de andere spelers, is of wordt hij een ander mens.

Bij waterpolo heeft de keeper alleen maar een andere kleur cap op. Bij andere sporten vaak een compleet andere uitrusting. Een keeper heeft daardoor een 'status aparte'. Niet alleen in het veld, vaak ook daarbuiten. Hij traint ook vaak apart van de veldspelers.

De meeste keepers zijn meestal ook aardig gebekt. Als hij een bal doorlaat, is dat natuurlijk nooit zijn schuld, maar was die bal onhoudbaar en het gevolg van een verdedigingsfout. Zijn teamgenoten zullen dat weten ook. Hij scheldt ze de huid vol. Misschien niet de eerste keer, maar bij de derde keer begint hij los te komen. Verbaal is hij een meester en kunnen er de mooiste uitdrukkingen uit zijn mond komen.

Tot slot las op een site een verslag van een onderzoeker die aan scholieren (leeftijden van ca 15 tot 25 jaar) had gevraagd welke positie ze in wilden nemen bij twaalf verschillende sporten (Die ze zelf dus niet beoefenden). Meestal was dat voorhoede of spelverdeler. Alleen bij waterpolo wilden de meesten op de reservebank zitten of keeper zijn.

Grote uitslagen

Bij waterpolo vallen altijd meer doelpunten dan bij bijvoorbeeld voetballen. Een 15 tot 25 doelpunten in totaal is niets bijzonders. Zelf heb ik ooit eens verloren met 2 – 16. De tegenpartij was veel te sterk ze rolden ons op. Nou ja, niets aan te doen. Hoort er ook bij. Maar het leuke was toch nog dat toen wij met 0 - 14 achter stonden, wij scoorden. Tot onze verbazing begonnen de spelers van de tegenpartij tegen elkaar te griepen en te schelden en elkaar te verwijten van dat ene doelpunt van ons. Toen we 2 – 15 maakten juichten de onzen alsof ze een belangrijk toernooi gewonnen hadden. Zij nog meer de pest erin.

Ook weet ik nog dat we een wedstrijd speelden tegen allemaal heel jonge gassies. We begonnen en al bijna meteen scoorden ze. De schrik sloeg ons om het hart. Daarna scoorden wij nog 14 keer en zij niks meer, 14 – 1 voor ons.

Spelsituaties

Als je in het water ligt, verandert er constant iets. Je moet steeds inspelen op de situatie. Bijvoorbeeld toen ik die bij dameswedstrijd keepste. Voor me lagen twee aanvallers en maar een verdedigster. De aanvalsters heb het dan gemakkelijk. Ze gaan een stuk uit elkaar liggen. De verdedigster kan maar bij eentje blijven liggen en de andere speelster kan schieten. Niets aan te doen. Maar in dit geval werd het een cornerbal. De ene aanvalster zwom naar de zijlijn. Mijn verdedigster maakte de fout met haar mee te zwemmen. Ze had natuurlijk bij de nu vrij liggende speelster moeten blijven. Zodoende lag de andere aanvalster helemaal alleen vrij voor mijn doel. Ik ging er dus uit en hield haar vast met mijn linkerhand aan haar linker bovenarm. De bal moest van links komen. Ik ben haar dan altijd de baas. Krijgt ze de bal tekort in het water dan trek ik haar naar rechts en ben ik er eerder dan zij. Gaat de bal over haar heen, dan trek ik haar naar links en ben ik ook eerder bij de bal. Is de voorzet precies op maat en zal ze ook niet kunnen scoren. Al met al duurde het nemen van de corner zolang dat een verdedigster terug kon zwemmen en kon ik weer in mijn hok.

En inderdaad, dat vasthouden aan haar arm is ook een overtreding. Maar zolang de scheids het niet ziet, is het ook geen overtreding.

Eigen doelpunten

Als achterspeler heb je altijd het risico van een eigen doelpunt. Mij is dat drie maal overkomen. De midvoor voor mij kreeg een bal voor zich in het water. Ik lepelde de bal over zijn schouder weg en gooide hem naar mijn keeper. Onhoudbaar. (Net “tikkie terug Jaap”) Gelukkig had de scheidsrechter er een overtreding in gezien en al gefloten. Een eigen doelpunt afgekeurd, gekker moet het niet worden. In die zelfde wedstrijd gebeurde het nog een keer en toen zat hij wel.

Bij een andere wedstrijd pakte ik ook eens de bal van de midvoor af en zwom er mee naar de zijlijn met de midvoor achter me aan. Op een meter of zes van de achterlijn wierp ik de bal blindelings met een boog naar mijn keeper. Onhoudbaar in het uiterste hoekje. De kunst is om daar de humor van in te zien.

Koud water

In het zwembad is de minimum watertemperatuur meestal 28 graden, soms zelfs 32 graden. Als het onder de 28 graden komt, blijven de meeste mensen weg. Te koud.

Waterpolo wordt afgekeurd bij een watertemperatuur van 16 graden of lager. Het schijnt dat dat heel vroeger zelfs 14 graden te zijn geweest. Maar dat was gelukkig voor mijn tijd. Daar moet ik bij zeggen dat je vroeger twee competitierondes per jaar had. De zomercompetitie en de wintercompetitie. Dat kwam omdat er niet zoveel binnenbaden waren en in de zomer kon je altijd spelen in de buitenbaden. Die waren vaak in plasjes en meertjes. Ik herinner me Lammetjeswiel bij Alblasserdam, het Zwarte Plasje in Rotterdam Hillegersberg, de Put in Den Haag, de Tramput in Rotterdam Charlois en in (ik geloof) Tiel of Schoonhoven waar in de rivier een hoek in de basaltdijk met nog een hoek van ook basalt afgezet was. Dat vormde een bak water met zwembadformaat. Het water stroomde door de basaltblokken heen.

Bijna altijd waren die baden koud en soms te koud. In de Put in Den Haag was het water ooit 14 graden. "Ach scheids, "zeiden wij, "laten we spelen, we zijn er nou toch." We speelden en daar kregen we spijt van. Drie man gingen het water uit tijdens de wedstrijd. Twee van ons, een van de tegenpartij. Maar het ergste moest toen nog komen. Aankleden. Ze hadden daar kleedkamers waarvan de onderkant 25 centimeter van de vloer zat. De wind woei daar met geweld onderdoor. En aangezien het water 14 graden was, was de wind echt niet warmer, eerder kouder. Dat was een verschrikkelijke ervaring.

Waar het ook verschrikkelijk koud kon zijn was de Tramput in Rotterdam-Zuid. Dat was oorspronkelijk een put die gegraven was voor de klei om een dijk van te maken om een tram over te laten rijden. Vandaar de naam de Tramput. Ik denk dat het 1968 was, maar onze dames hebben het er nog wel eens over. Zo van als het nu erg koud is: "Het lijkt de Tramput wel." Ons damesteam dat toen een wedstrijd speelde ging na de eerste wedstrijd naar huis en kwam niet meer terug. Die nacht en de volgende ochtend had mijn vrouw het nog koud.

De Tramput is later verbouwd tot een manege. Toen ik dat hoorde vroeg ik me af of ze er zeepaardjes zouden hebben.

Bezoekers

Nagenoeg nooit bijzonder veel. Meestal vriendinnen of vrouwen van de spelers. En dan natuurlijk ook hun kinderen.

Ik was eens op een zaterdagmiddag weg en mijn dochter Inge, toen een jaar of vijf, wilde met me mee. Geen probleem, maar aansluitend moest ik een wedstrijd spelen. "Hoe kan dat nou?" vroeg mijn vrouw zich af. Ik zei dat ik haar zou stallen bij een van de dames die met de spelers mee zou komen. In het zwembad aangekomen, bleek dat er niet een dame met haar vriend of man was meegekomen. Inge heb ik toen maar gestald bij de scheidsrechters tafel. Geen probleem. Na afloop heb ik haar meegenomen in de kleedkamer. Mijn vrouw zei, toen ze dat hoorde: "Bij al de naakte

kerels?” Inderdaad, maar dat was ook geen probleem geweest.

Pijn en kou

Toen wielrenner en oud-wereldkampioen Gerrie Knetemann eens werd geïnterviewd door een dame, vroeg ze hem of hij niet heel veel pijn geleden had tijdens zijn carrière. “Toen met dat zware ongeluk waarbij u door de voorruit van een auto ging, de valpartijen, met verzuurde benen een berg op en nog veel meer,” zo vroeg ze. Gerie haalde zijn schouders op en ze: “Ach, pijn is ook maar een gevoel.” Dat vond ik geweldig. Het is mijn houding ook wel een beetje. Je moet niet flauw zijn. Met mijn kinderen en kleinkinderen heb ik ook wel eens over pijn gediscussieerd. Ik zeg dan altijd: “Het geheim van pijn is, dat je het niet moet voelen. Dan heb je er ook geen last van.” Altijd veel commentaar op gekregen. En natuurlijk is dit maar voor een deel waar. Er zijn ook grenzen aan wat je niet hoeft te voelen. Maar toch, je kan je concentreren op die pijn en alles voelen of het zoveel mogelijk negeren. Zo heb ik ook nooit zo erg veel last van de kou. In ieder geval minder dan mijn de mensen in mijn omgeving. Er is bijvoorbeeld een foto van ons in een gezelschap van 26 mensen in Tibet. Mijn schoonzoon viel het op dat ik de enige was zonder jas.

Waar die houding vandaan is gekomen? Ik weet het niet zeker, maar ik denk van het sporten. Niet specifiek waterpolo, maar sport in het algemeen. Je wordt er harder van.

Ook niet te snel in paniek schieten. Toen mijn schoonzoon (67) eens hier onlangs binnen kwam, had hij een blauw oog. En dat terwijl hij altijd de voorzichtigheid zelve is. Ik schoot in de lach en mijn dochter (zijn vrouw dus) werd een beetje boos op me. “Ach,” zei mijn schoonzoon, “dat doet ie altijd.” Inderdaad, ik ben niet flauw voor me zelf, maar ook niet voor een ander.

Waterpolo: A Way off Live

Een tijdje terug waren er stickers met die tekst in omloop. Veel waterpoloërs hadden die op de achterrauit van de auto. Typisch en tekenend dat die stickers bij geen enkele andere sport bestond. Ik vind het ook niet bij andere sporten hoort, zeer zeker niet bij voetbal. Misschien nog het meest bij rugby.

Maar ik vind (wellicht chauvinisme?) dat waterpoloërs inderdaad een bepaalde levenshouding hebben als gevolg van hun sport.

Daarom zal ik het hier nog eens herhalen: Waterpolo: A Way off Live.